

Az oroszlán és az őz

[2011. június]
AZ OROSLÁN
ÉS AZ ŐZ

Az oroszlán az őz nyomába eredt már kora reggel, és kergette anélkül, hogy bár egy szelet kenyeret bekapott volna kutyafuttában, annak ellenére, hogy sokszor figyelmeztették már a kiadós reggeli étkezés fontosságára.

Az őz bak kecsesen, sebesen szökellt a szavannán, akár egy szélnek eresztett könnyű selyemkendő. Az oroszlán a nyomában, jókora ugrásaival szinte úszott a levegőben. Tamperétől északra, Orivesi táján aztán az oroszlán kidöglött, majd le- az út szélére lihegte. Egy traktoros parasztember állt meg mellette.

– Ejsze elfáradt a mancsunk, szavannák királya? – kérdezte.

– Meglépett az az őz – zihálta az oroszlán.

– Ugorj fel, elviszlek Márta kocsmájáig.

A parasztember meghívta az oroszlánt ebédre azzal a feltétellel, hogy az mind elkergeti a szemtelen fenyőrigókat a csipkebokrairól. Az oroszlán beleegyezett, és extra adagot kért fasírtból, püréből. Mindössze hét perc alatt be is lapátolta az egészet, mely teljesítményével mai napig csúcstartóként jegyzik Márta kocsmájában. Úgy megtömté magát, hogy félájultan dőlt le az asztalra. Épp elnyomta volna az álom, amikor az őzet vette észre. Ott ült egy sarokasztalnál, gombakrémlévest kanalazgatott, és kaján mosollyal nézte őt.

Az oroszlán rá akarta vetni magát, de meg sem bírta mozdítani ernyedt tagjait. Őzünk nyugodtan kikanalazta levesét, sőt, ananászos gyümölcsstúrót is rendelt nyomtatékul. Majd, miután kényelmesen elfogyasztotta a desszertet, kicsipentett a hamutartóból egy még füstölő csikket, elnyomta az oroszlán pürés tányérján, majd peckesen kilépdelt a kocsmából. Tampere, a szavanna híres központja felé vette az irányt. Ilyen jól kibélelt gyomorral, úgy számolta az őz, alig két óra alatt megjárja az utat.

Egyórányi pihenés után az oroszlán kiviharzott a kocsmából, és az őz nyomába eredt. Őzünk már-már elhagyta Tamperét, Sääksjärvi környékén járt, mire az oroszlán beérte, és ráüvöltött.

– Vacsora megáll, nem mozdul! – harsogta.

Az őz megdermedt a félelemtől.

– Ne egyél meg – kérte az oroszlánt.

– Mit kapok, ha nem? – kérdezte az oroszlán.

– Egy juhakol címét – próbálkozott az őz.

– Messze van? – kérdezte az oroszlán.

– Dehogy, itt balra sréhen pár száz kilométerre, Valkeakoskiban – felelte az őz.

– Gondolkodom a dolgon – felelte az oroszlán.

– Én is sokat gondolkodom – mondta az őz.

– Min gondolkodsz olyan sokat?

– Azon, hogy hogyan tehetnénk szebbé az életünket.

– És mégis hogyan, mire jutottál? – kérdezte az oroszlán. – Mondjuk, neked már elég rövid távon kell ezen gondolkodnod.

– A világ tele van ennivalóval. Most viszont te minden idődet az én üldözésemmel töltöd.

– Van más választásom? Enni kell, pénzem pedig nincs.

– Elmehetnénk dolgozni például – vetette fel az őz.

– Állatoknak ki adna munkát? – így az oroszlán.

– Elvállalhatnánk olyasmit, amit az emberek nem szívesen végeznek.

– Például mit? – kíváncsiskodott az oroszlán.

– Mosdathatnánk, forgathatnánk, pelenkázhatnánk öreg embereket például, gyűjthetnénk erdei gyümölcsöket meg tobozokat. De takarító-budipucolókból is nagy a hiány – magyarázta az őz.

– Elég rosszul hangzik – felelte az oroszlán. – Nekem semmi kedvem öreg embereket ápolgatni. De bogyókat meg tobozokat szedegetni sincs. És csak nem fogom takarítás-budipucolással bemocskolni a mancsom. Ajánlom, találj ki valami jobbat, különben elbúcsúzhatsz a tyúkpiszkos életedtől – fenyegetőzött.

Az őz eszeveszetten próbált valami szóba jöhető foglalkozást kitalálni, hogy az életét mentse, de semmi sem jutott az eszébe. Így aztán az oroszlán hamarosan megnyitotta Márta kocsmája mellett a saját éttermét, ahol a ház specialitása mai napig az őzborda vadász módra.

JANKÓ SZÉP YVETTE fordítása

(Részletek a Mesekönyv c. kötetből)

Kategoria: vers, próza

Denumire autor: Kari Hotakainen Satukirja

Látó Szépirodalmi Folyóirat